

istenigazában újjá szülessék és újra alakíttassam.“ És most, mikor mély alázatossággal járja a lélek utjait, íme, megnyílik minden út előtte. Bátor elszántsággal halad előre, mert csak egy léte van, de ezt a létet egészen kockára tette, még ha el is pusztul bele. Szelleme, ereje, szerencséje legyőzi ezt a krízist, az elszánt tett újjá szüli lelkét, amely megtermékenyülten teremt és alkot szüntelen, mert a maga világára tált, tarra a világra, amelyet senki sem vehet többé tőle el, mint ahogyan senki és semmi sem volt képes megadni neki. Ez a világ valóban „ragadomány” a léleknek, de olyan ragadomány, amelytől léte, értéke, örökkévalósága függ.

Önmaga világának megalkotására mindig kész a szellem, amely hívólag tárja ki övét a külvilág előtt. Csak az ember marad konok és bölcselkedő minden ízében: szüntelenül ő ostromolja kérdéssel a világegyetemet és nem engedi Goethe alázatosságával, hogy a világegyetem intézzen lelkéhez kérdéseket. Ő akarja megindítani a természetet ahelyett, hogy átengedné lelkét a természet, a művészet, a tudomány, a vallás indításainak. Ő mindig cselekedni, akarni, hatni akar; mindig tevékeny és mindig tolaikodó, mindig okoskodik és mindig többet tud, míg azután megöli lelkében a tettet s a tettel együtt elterpeti a lelkében már ott lappangó, életre törő világát. A lélek világalakító tette nélkül pedig nincs sem tudományos alkotás, sem művészi teremtés, sem erkölcsös cselekedet, mert hiszen tudomány, művészet, erkölcsiség nem egyéb, mint ezen tétnek jelentkezései szemmel láthatólag és füllel hallhatólag. Minden tudás, minden művészet, minden cselekedet, annyiban igazi és értékes tudás, művészet, cselekedet, amennyiben a te világból fakad és a te szellemi tetednek gyümölcse.

A te világodnak gyökere a te teted, a te teted forrása szellemed: amilyen a szellem, olyan a tett, amilyen a tett, olyan a világ, a te világod. Hadd, hogy életre és tetre keljen a te szellemed!

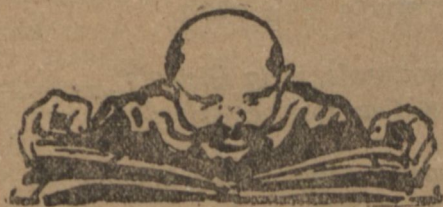
Bartók György.

Lázár Lajos

könyvkereskedése megnyílt.

Feketesas-utca 17. szám.

Legkedvesebb lapom

a Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesületének tulajdonát képező

UJ ÉLET,

melyre ismerőseim körében előfizetéseket gyűjtök, s amelyet hazafias szelleme miatt mindenkor és minden módon pártfogolni fogok.

Bizalom.

Emberi érzés. Talán a legemberibb. "A hit gyermeke. A reménység apja. Testvére a szeretetnek.

Benne él a gyermek szívében, az ifju lelkében, a hitves szerelmében. Alapja a férfi munkásságának. Vigasztalója a lehanyagló életnek.

Megnyugtató, fentartó, megerősítő érzés. Örök érzése minden igaz életnek.

Jusson eszetekbe:

Gyermekek voltatok. Tudatlan, erőtlen, tapasztalatlan apró életek. Aikik előtt minden csodás, minden rejtelmes, minden megmagyarázhatatlan. Minden lépésben, minden órán újabb és újabb csodákra bukkantatok, súlyos problémák okozóira. Tanácstalanul álltatok — szegény kicsinyek — az élet zajgó, zugó áradatában, csüggedten várva, mikor sodor el. És akkor jött a segítő kéz. Apátok dolgos, erős keze, Anyátok gyöngéd, puha keze. Eligazitott a csodák, a rejtelmek, a kétségek között. Mintegy varázsütésre értelmet kapott az Ismeretlen, elsimult a göröngyös út. Elteltetek bátorsággal, mert megtudtatok, hogy nem vagytok egyedül, elhagyatva. Megismertétek a bizalmat.

S kerülhettetek volna most már ismeretlen, sötét rengetegbe zivatáros éjjeli órán: meg sem dobban piciny szívetek, ha kezetek ott pihenhet apátok dolgos, erős kezében, anyátok gyöngéd, puha kezében.

Telt, mult az idő. Folytonos, szakadatlan, egyforma, szabályos ütemben. Vitte előbbre, fölfelé a ti élteteket és hátra, a sir felé az öregeket. Elgyengültek a kezek, a titeket hajdan vezető kezek. Már nem vezettek. Inkább ők vártak tőletek gyámolítást.

Nem volt már rejtelmek, kétségek titokzatos szövedéke előttetek az élet. Inkább nagyon egyszerű, nagyon világos jelenség. Egy a mozgatója, egy az irányítója: az Erő. A mindent lebíró, mindent lenyűgöző hatalmas erő. Amely ott duzzadt karjaitok izmaiban, ott ágaskodott minden vállalkozásra kész friss tudásotokban. Amelynek gyengébbeken már nyert diadalmá szétfeszülésig megduzzasztotta bizalmatokat. Egyedül ezzel: magatokba vetett bizalmatokkal indultatok neki az Életnek. A megértett, egyszerű, világos életnek.

És elkapott az ár. Az élet zajgó, zugó áradata. Összetörte erőtöket, összetörte tudásotokat, összetörte önbizalmatokat. Fáradt testtel, csüggéd lélekkel kerestétek most már az erős, a gyöngéd kezét. A vezető kezét. A kétségbeesés komor partjain töprengtetek csaknem elesetten: van-e értelme, van-e jogosultsága egyáltalán az életnek.

Ekkor villant fel előttetek a magyarázat. Egyszerűnek, világosnak láttátok az életet, mert magatokhoz szabtatok, és nem tüztetek ki egyéb célt a magatok ereje érvényesülésénél.

Pedig az életnek nem egyéni a célja. Nincs az sem éretted, sem érettem. Egyedül az Igazságért van. Ennek vagy eszköze te, ennek eszköze erőd, tudásod. Józan mérséklettel használt, nem a mások gyengeségére, hanem önmaga értékére támaszkodó erőd. Tapasztalat, alkalmazás által meghiggadt tudásod.

Mikor ráeszmélsz erre — ó, bizonyosan ráeszmélsz — akkor tölt el igazán a bizalom. Nem a gyermek vak, nem is az ifju féktelen bizalma, hanem a férfi nyugodt, áhitatos, szent bizalma.

Amelynek egy a célja, egy a reménysége: az Igazság.

Változhatatlan cél, bizonyosan beteljesedő reménység.

G. E.